

brat *francišek* 6

*V ospredju nista hitenje
in čim večja produktivnost,
temveč srečanje,
gostoljubje, odnos,
sodelovanje.*

- POVELIČANJE
- KATEHEZE OFS
- Peš iz Slovenije v Assisi
- Sijaj nebeški zablesti
- Obleči se v Kristusa

- 3 ✉ **Urednikova beseda**
- 4 ✨ **Frančiškova duhovnost**
Poveličanje
- 7 ✨ **Naša evangelizacija**
Po poti svetosti s sv. Frančiškom asiškim
Učimo se živeti, da bomo znali umreti
- 14 ✨ **Frančiškov svetni red**
Delovni vikend Narodnega sveta OFS
Volilni kapitelj KB OFS sv. Petra in Pavla Ptuj
Volilni kapitelj Ptuj – KB OFS sv. Ožbalt
V spomin: Avgusta Marija Ipavec – Mimica, Mimi
- 19 ✨ **Iz naših družin**
Peš iz Slovenije v Assisi
Sijaj nebeški zablesti – 800 let od transitusa
sv. Frančiška
Ob 800-letnici transitusa svetega Frančiška
Duhovne vaje KB Šiška
Zaobljube v KB Sv. Vid
- 28 ✨ **Živi rožni venec**
Žetev
- 31 ✉ **Iz frančiškovih logov (revij)**
Frančiškov prijatelj in Med nami
- 33 ✨ **Mladi Frančišku**
Obleči se v Kristusa – pot poklicanosti in
podaritev
- 36 ✨ **Pravičnost in mir**
Božična molitev / Rojstvo
- 37 ✨ **Korenine in sadovi**
Transitus (6)
- 38 ✨ **Sveta dežela**
Potopis romanja po Črni Gori in Albaniji
Kolesarjenje z Viča v Assisi ob 800-letnici smrti
sv. Frančiška
- 46 ✨ **Razvedrilo**
Nakupovalna torba iz starega dežnika
Nagradna dopolnjevanje

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zb/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Jožef Kozel OFS (Naša evangelizacija)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red)
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:

revija.bf@fsr.si
Krizostom Komar OFM (ŽRV - Žetev)
Matej Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Emmina Mulalič OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Internet, arhiv revije BF, Unsplash

Obliskovanje in priprava:
Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.350

Naslov uredništva:
Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana
telefon: 01 24 29 303
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Člani FSR nakazujte prispevke na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 0430 2000 3307 102,
NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-26.

ali Člani ŽRV nakazujte prispevke na:
Založba Brat Frančišek,
Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 6100 0001 2574 166,
Delavska hranilnica d.d.;
sklic na 00 700-26.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Leto, ki ga je zaznamovala 800-letnica transitusa sv. Frančiška, se počasi izteka. Novembrski dnevi nas s praznikom vseh svetih in spominom na naše rajne vabijo, da pogledamo onkraj groba. Ob koncu cerkvenega leta obhajamo praznik Kristusa Kralja, december pa nas skozi adventno pričakovanje vodi k jaslicam, kjer angeli pojejo: »Slava Bogu na višavah.«

Rdeča nit zadnje letošnje številke je poveličanje. To ni slava, kakršno pozna svet, ampak slava, ki jo Bog podari tistemu, ki se mu ves izroči. Frančišek je na goli zemlji izročil svojega duha Očetu. Brat Janez iz Perugia, čigar zapis o transitusu sklepa letošnji niz v rubriki *Korenine naše vere*, pravi preprosto: »Tako se je slavno preselil h Gospodu.« Ljudje so njegovo življenje imeli za nespamet, Bog pa ga je prištel med svoje otroke.

S. Tina Dajčer nam v rubriki *Frančiškova duhovnost* iz Egipta pripoveduje, kako se Gospod razodeva tam, kjer se odpovemo misli, da je vse v naših rokah. Njeno pričevanje se konča z vabilom, ki je srce te številke: svoje strahove, dvome in razočaranja polagajmo v Kristusove poveličane rane, kajti prav tam tudi naše bolečine postajajo prostor odrešenja. Poveličanje ne gre mimo križa, ampak skozi križ. Tudi rane, ki jih je Gospod vtisnil Frančišku na La Verni, niso bile znamenje poraza, ampak pečat ljubezni.

Kateheze za OFS nas vodijo po poti svetosti, na kateri Sveti Duh naše srce počasi upodablja po Jezusovem. Decembrska kateheza pa pred nas postavi preprosto, a zahtevno podobo: ni dovolj, da so naše roke čiste, če so prazne. Učimo se živeti, da bomo znali umreti. Žetev nas ob besedah papeža Frančiška spomni na Kralja, čigar kraljevski prestol je les križa.

Prispevki iz naših bratstev in družin pričujejo, da Frančiškov sijaj tudi po osmih stoletjih ne ugaša. Spomnimo se treh romarjev, ki so peš prišli iz Slovenije do Porciunkule, kolesarjev *Društva prijateljev Svete dežele*, ki so z Viča prikolesarili v Assisi, praznovanja na Ptuj na Frančiškov god in kulturnega večera na Tromostovju, ki je nosil pomenljiv naslov *Sijaj nebeški zablesti*. Pridružujejo se jim volilna kapitlja, duhovne vaje in obljube v naših krajevnih bratstvih ter mladi bratje, ki se na poti od postulata do slovesnih zaobljub vsak dan znova oblačijo v Kristusa.

Ob koncu jubilejnega leta se lahko vprašamo: Kje v mojem življenju Bog želi razodeti svojo slavo? Katere rane mu še nisem izročil? Božič nam daje odgovor, ki presega vsako pričakovanje: Božja slava se razodene v Detetu, položenem v jasli. Kdor se ponižuje, bo povišan.

Vsem želim blagoslovljen advent, vesele božične praznike in novo leto 2027, polno Božje bližine. Hvala za vse vaše darove, molitve in zvestobo, s katerimi revija še vedno izhaja!

Vse dobro!
br. Janez Papa

V letu 2026 v rubriki **Frančiškova duhovnost spremljamo razmišljanja ob 800-letnici transitusa – spomina smrti sv. Frančiška Asiškega.**

POVELIČANJE

Gospod se nam je razodel v Egiptu

»Glejte, to je naš Bog, čakali smo ga in nas je odrešil. To je Gospod, ki smo ga čakali, radujmo in veselimo se, da nas je odrešil.« (Iz 25,9)

Pred tremi leti sem prvič obiskala naši dve redovni skupnosti v Egiptu. Izzivi, s katerimi smo se takrat soočale sestre, so bili veliki in za nekoga, ki živi v Evropi, je bilo precej naravno, da se tega loti s premislekom, preudarno in predvsem kar se le da načrtovano ter predvidljivo. Potem pa prestopiš prag te države. Čas začne teči drugače, ljudje razmišljajo drugače ... V ospredju nista hitenje in čim večja produktivnost, temveč srečanje, gostoljubje, odnos, sodelovanje. V Egiptu se namreč neka

pot še zdaleč ne konča tam, kjer nekaj ni v naši moči, da bi se zgodilo, ali tam, kjer bi po človeško rekli, da je premik nemogoč. Pravzaprav se tam velikokrat vse šele začne, saj Gospod dobi prostor, da se nam razodene. A da bi sredi te drugačnosti znali prepoznavati Gospodove načrte, se je najprej treba ustaviti in se preprosto odpovedati miselnosti, da so tiste prave rešitve vedno le v naših rokah. Iz vsakodnevne pestrosti in presenečenj, ki jih ne manjka, se učiš poslušanja. Počasi dojameš, da je Gospod tisti, ki ti ob svojem času na pot pošilja ljudi, ki ti pomagajo in nakažejo smer, kako naprej. Prav zares, v Egiptu se na zelo konkreten način učiš tega, da hoditi za Gospodom najprej pomeni biti Njegov učenec.

Hvaležna sem, da sem letošnjo jubilejno 800. obletnico Frančiškovega prehoda v večnost smela praznovati prav v Egiptu, kjer me Gospod vedno znova uči preprostosti, veselja, zaupanja in sodelovanja. Uči me zares moliti in mi odpira nova obzorja. Z našimi sestrami v Aleksandriji smo tako 3. oktobra skupaj z župljani župnije sv.

Katarine, ki jo vodijo frančiškani, z avtobusom poromale v bližnje mesto k sestrar klarisam in tam slovesno obhajale transitus. Bilo je zelo lepo in doživeto. Naslednji dan pa se je vsa naša skupnost odpravila v katedralo sv. Katarine v Aleksandriji, kjer je sv. mašo daroval škof msgr. Claudio Lurati, apostolski vikar Aleksandrijskega apostolskega vikariata v Egiptu. Zame je bilo to eno najlepših praznovanj praznika sv. Frančiška. Čeprav nisem ničesar razumela, ker je bila maša v arabščini, je bila ta sveta maša ena sama zahvala Gospodu in tiha priprošnja sv. Frančišku, da bi nam izprosil milost takega življenja, da bi se ob našem prehodu v večnost lahko veselili srečanja z Gospodom.

In kje v Egiptu prepoznavam Gospoda? Ker je tukaj veliko revščine, ga pogosto prepoznavam v frančiškanih, ki so res blizu ljudem in vedno radi pomagajo. S svojo preprostostjo in zavzetostjo me učijo veselega in nesebičnega služenja Gospodu in ljudem. Prepoznavam ga v pogledu starejših in nemočnih, ki se tako iskreno razveselijo vsakega pozdrava in

stiska rok. Prepoznavam ga v iskrivosti otroških oči, ko brez besed najdejo pot do srca. Prepoznavam ga po sestrinstvu naših sester, medsebojni pomoči, v naši skupni molitvi in dobroti zelo različnih ljudi, ki jih Gospod pošilja na našo pot.

Prepoznavam ga pri sveti maši, kjer smo vedno obhajani pod obema podobama in po ljubeči pozornosti tistih, ki nas iz domovine spremljajo s svojo molitvijo. Prepoznavam ga ... In hvaležna sem, da smem biti priča temu čudovitemu Božjemu delovanju, Njegovi dobroti in zvestobi. V tem duhu si tudi želim, da bi po zgledu sv. Frančiška vzeli Božjo besedo zares. Da bi imeli pogum slediti navdihom Svetega Duha, kdaj tudi tvegati, predvsem pa v veri hoditi za Gospodom in se preprosto veseliti življenja.

s. Tina Dajčar ŠŠFKK

Prosimo torej za dar vere in zaupanja, saj se pot Jezusovih učencev nikoli ne konča z velikim petkom, temveč vedno vstopa v veselje velikonočnega jutra. Svoje strahove, dvome in razočaranja radi polagajmo v Njegove poveljane rane, saj prav tam tudi naše bolečine postajajo prostor odrešenja. Draga sestra, dragi brat, Kristus je vstal in živi. Dovolimo Mu, da danes ljubi svet tudi po nas.

KATEHEZA ZA NOVEMBER 2026

Po poti svetosti s sv. Frančiškom asiškim

UVODNA PESEM

Duh Očeta, Sveti Duh, ti napolni nas.
Duh Očeta, Sveti Duh, ti napolni nas.
Ozdravi nas, posveti nas, uči nas, vodi nas!
Duh Očeta, Sveti Duh, ti napolni nas!
Duh svetosti, Sveti Duh, ti napolni nas ...
Duh ljubezni, Sveti Duh, ti napolni nas ...

UVODNA MOLITEV

»O kako veličastnega, svetega in velikega Očeta imamo v nebesih! O kako svetega, slavnega, lepega in ljubeznivega ženina imamo! O kako svetega in ljubkega, dobrotnega in ponižnega, miroljubnega in prijetnega, ljubeznivega in nad vse zaželenega brata in sina imamo, takšnega, ki je dal življenje za svoje ovce (Jn 10,15) in je prosil Očeta za nas, govoreč: Sveti Oče, ohrani v svojem imenu te, ki si mi jih dal (Jn 17,11).« (molitev sv. Frančiška Asiškega)

BOŽJA BESEDA

»Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost. Prenášajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kdo kaj pritožiti proti drugemu ... Nad vsem tem pa naj bo ljubezen, ki je vez popolnosti. In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, saj ste bili tudi poklicani vanj v enem telesu. In bodite hvaležni.« (Kol 3,12–15)

VSEBINA

I. UPODOBITEV NAŠIH SRC PO JEZUSOVEM SRCU

Jezus, tvoje presveto Srce je kot bujno in nadvse rodovitno drevo življenja s koreninami pri Očetu v nebesih. Razvejan si po vsej zemlji. Na vsakem kraju lahko iztegemo roko in iz tvojega Srca naberemo prelepe dišeče cvetove milosti in usmiljenja, uživamo sladke sadove odrešenja, hrano večnega življenja. V tvojem Srcu je vir svetosti. V njem najdemo svete zakramente, po katerih nam podarjaš Božje življenje. Sveti krst, sveto birmo, sveto Evharistijo, sveto spoved, sveto bolniško maziljenje, sveti zakon in sveto mašniško posvečenje. Vse prejete milosti izvirajo iz tvojega Srca po krstni milosti.

Po svetem krstu, čudežu tvoje luči, smo rešeni oblasti hudobnega duha in suženjstva greha. Kristus, s tvojo krvjo smo očiščeni umazanije izvirnega in drugih grehov. Prestaviš nas iz teme v svoje

čudovito Božje kraljestvo luči, miru in ljubezni. Stari človek je pokopan v vodo, rodi se novi človek, ki zacveti v milosti. Postanemo del tvojega skrivnostnega Telesa – Cerkve. Tudi nad nami se sliši ljubeči Očetov glas: »moj ljubljeni sin«, »moja ljubljen hči«. Očetovo veselje počiva nad nami. Res čudovite in velike reči si nam storil, Gospod, imenujemo se in smo Božji otroci. Otroci Luči. Jezus, tvoji bratje in sestre. Ni več sirote, ne vdove, ne edinca. Ni nikogar, ki bi bil sam. Imamo veliko nebeško družino. Očeta, ki je Ljubezen in Usmiljenje samo, ljubečo nebeško Mater Marijo ter nepreštevno množico bratov in sester. Tudi če nas zemeljska oče in mati pozabita, nas nebeška Oče in Mati nikdar ne pozabita. Z neizbrisnim pečatom smo vtisnjeni v Božje Srce. Postanemo tempelj in prebivališče Svete Trojice. Neomejena in vsemogočna Sveta Trojica, ki je ne morejo obseči nebesa, prebiva v nas. Naše korenine so poslej v nebesih. Smo na tem svetu, a nismo od tega sveta. S krstom postanemo tudi mi tvoje zelene veje z lepimi cvetovi in sadovi, vcepljene v tvoje Srce. Na naše veje prehaja tvoja ljubezen kakor limfa v drevesu.

Popolnoma smo odvisni od tvoje ljubezni, od Svetega Duha. Jezus, brez tebe ne moremo preživeti. Ker si ti izvir našega novega življenja. Ti si naše Življenje.

Jezus, tvoja neskončna in čudovita ljubezen me nagiba, da odgovorim nanjo z ljubeznijo. Ustvarjen sem za tvojo ljubezen, večno srečo in večno življenje. Tvoja volja je moje posvečenje. Nič manj kot moja svetost. Ko se ozrem na svoje življenje, na dogajanje in ljudi v Cerkvi ter po svetu, kjer je še mnogo stisk, greha, umazanije, zla, teme ... zahrepenim po duhovni prenovi po zgledu našega srafskega očeta Frančiška zase in za posamezne ude Cerkve. Do duhovne prenovе Cerkve pa ne bo prišlo iz človeških akcij in moči, saj, Jezus, brez tebe ne moremo ničesar storiti. Duhovna prenova Cerkve se vedno začne najprej pri meni. Zvesti Bog, pomagaj mi s svojo milostjo, da bom odslej zvesto spolnjeval svoje krstne obljube. Obvaruj moje telo in vse moje bitje, da bo vsak trenutek tvoj sveti Božji tempelj.

Ti, ki si edini svet, upodobi moje srce po svojem svetem Srcu, saj je, kot pravi sveti papež Janez Pavel II., »svetost edina sila, ki lahko spreminja svet na boljše«. Na poti

moje duhovne prenovе je zaradi moje človeške slabosti potrebno vsakodnevno spreobračanje. Jezus, jaz se moram manjšati, ti pa rasti v meni. Vstopaj vedno globlje vame, vzemi vedno več tega, kar ni od tebe. Naj bo v meni vedno več tebe. Če želim po svetem krstu ostati v prirčni povezanosti s teboj, moj Jezus, je potrebna vsakodnevna molitev, redna sveta spoved, pogosto prejemanje obhajila in premišljevanje Božje besede. Ko ob branju evangelija ali molitvi rožnega venca premišljujem skrivnosti odrešenja, te vedno bolj spoznavam. Ko te globlje spoznavam, Ljubezen, te lahko vedno bolj in bolj in bolj ljubim ter slavim. Spoznavam, da je dejavna ljubezen, ki edina nikoli ne mine, središče Božje besede. Tvoja beseda je duhovna hrana in svetilka na moji poti razločevanja in izpolnjevanja Božje volje. V Eucharistiji, ki je središče cerkvenega in bratskega življenja, nas združuješ s seboj in med seboj kot eno telo. Češčenje in uživanje tvojega Srca v Najsvetejšem zakramentu nas vodi v popolno preoblikovanje po tvojem Srcu.

Sveti Duh, po rednem zakramentalnem in molitvenem življenju polagoma preoblikuješ naše življenje v Jezusovo življenje. Življenjsko nas zedinjaš z Odrešenikom. V prirčni povezanosti s teboj, Jezus, Sveti Duh upodablja moje srce po tvojem svetem Srcu. Upodablja me po tebi, edinorojeni Božji Sin. Spreminja me v ljubezen, v hostijo, v zastonski dar za druge.

Polagoma me spreminja vate, Kristus. Tako lahko gledam na ljudi s tvojimi Božjimi očmi, mislim kot ti, delujem kot ti, govorim kot ti, tolažim kot ti, ljubim bližnje kot ti oziroma s tvojim Srcem. Le tako lahko izpolnjujem Očetovo voljo, ki postaja moja vsakdanja duhovna hrana, in izvršim poslanstvo, zaradi katerega sem bil poslan na zemljo.

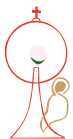
II. ZGLED SV. FRANČIŠKA ASIŠKEGA

Na poti svetosti nam Jezus daje našega srafskega očeta Frančiška za zgled evangelijskega življenja, kot smerokaz popolne ljubezni. Božji mož Frančišek Asiški je zapustil svoj dom, odpovedal se je dediščini in bil ubog. Gospod ga je sprejel in postal njegovo bogastvo in njegovo vse. Dozoreval je v šoli trpljenja. Nespamet Kristusovega križa je imel za večje bogastvo kot zaklade sveta. Umrl je svetu in njegovo življenje je bilo s Kristusom skrito v Bogu. Bog je sv. Frančiška vodil po potih največjega uboštva in ponižnosti do najvišje stopnje evangelijske popolnosti. V njem je zanetil srafski ogenj in mu dal veselje nad vsem, kar je Bog ustvaril. Zaznamoval ga je s svetimi ranami in nam ga dal kot podobo Jezusa, našega križanega Gospoda.

Cerkev je tudi danes potrebna obnove kot v času sv. Frančiška. Potrebna je vrnitev vseh vernih, zlasti pa nas iz Frančiškovih redov, v duhovnost sv. Frančiška. Ta duhovnost pa je: Frančiškova vera, upanje in zaupanje v Boga in ljubezen. Iz ljubezni do Boga se je sv. Frančišek odpovedal vsem zemeljskim dobrinam, sprejel je popolno čistost, pokorščino predstojnikom in svojim obljubam. Vabljeni smo, da se vrnemo v uboštvo, da bomo zopet postali majhni in ponižni. Da skrbimo za čisto življenje in da se odpovemo vsakemu dražilu, ki jemlje duhovno moč in čas. Da skrbimo za poglobljeno bogoslužje in molitev. Pred Križanim je sv. Frančišek izmolil vse doseženo. Sv. Frančišek je sprejel Božjo voljo, zato je naše sprejemanje le-te edina možnost, da bo Cerkev tudi po nas prenovljena.

DELO PO SKUPINAH

1. Ali po zgledu sv. Frančiška ljubim Cerkev kljub njenim napakam in slabostim?

2. Besede, ki jih je Frančišek na začetku svoje poti slišal s križa pri svetem Damjanu: »Pojdi in popravi mojo Cerkev«, so še kako aktualne tudi danes. Ali se zavedam, da nas Bog tudi v današnjem času (tudi po Materi Mariji) kliče k spreobrnjenju in prenovi Cerkve?
3. Ali samo jamram in kritiziram, kako je po svetu vse polno stisk, greha, umazanije, zla, teme, ali pa se trudim z lepim krščanskim življenjem povečevati svetost Cerkve?
4. Ali kot Frančiškov brat/sestra res živim v duhu stalnega spreobračanja?
5. Ali se zavedam, da brez Jezusa ne morem ničesar storiti?
6. Ali kot sv. Frančišek Asiški povsod gradim mostove prijateljstva?
7. Ali z Jezusom, pokornim do smrti, skušam spoznati in izvrševati Očetovo voljo? Ali pri tem sprejemam pomoč bratov in sester in tistih, ki imajo v Cerkvi avtoriteto?

ZAKLJUČNA MOLITEV

Jezus, moja edina volja je, da izpolnim tvojo sveto voljo, vedno in v vsem. Kot majhen otrok se prepuščam v tvoje svete roke. Vselej razpolagam z menoj in z vsem, kar je moje, kakor se tebi zdi prav in je v večjo Božjo slavo. Popolnoma ti zaupam, ker si vsemogočen in ker me neskončno ljubiš. Edino ti veš, kaj je najboljši zame ter za moje brate in sestre.

Ti misli v meni, ti deluj po meni, ti govori po meni, ti čuti in ljubi po meni, ti deli usmiljenje po meni. Ti tolaži in deli mir po meni. Ti sveti in grej po meni. Ti nežno objemaj vse človeštvo po meni. Jezus, ti bodi moje srce, moj duh, moja ljubezen, moje življenje, moje vse. Upodobi moje srce po svojem svetem Srcu, da boš ti vedno bolj živel v meni. Večni Kralj, kraljui v meni. Dokončaj svoje delo v meni in po meni razodevaj svojo ljubezen do človeštva. Naj bom tvoj prestol usmiljenja na zemlji. Poln zaupanja se zatekam v zavetje tvojega

presvetega Srca. Varuj me v vseh nevarnostih, ohrani me vselej v svojem objemu in me po končanem zemeljskem romanju srečno pripelji v večno domovino. Amen.

Pripravila:
s. Emina
Mulalič OFS

KATEHEZA ZA DECEMBER 2026

Učimo se živeti, da bomo znali umreti

Iz Hvalnice stvarstva

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti, ki ji nihče v življenju ne uide.

Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu, a blagor njim, ki počivajo v tvoji najsvetejši volji, zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti žalega.

Uvodna pesem

Kjer dobrota je, ljubezen

Svetopisemski odlomek Mt 22,37–39

Jezus mu je dejal:

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem

srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«

Vsebina in razlaga

Življenje je lepo, če ga živimo z brati in sestrami. Človek ni ustvarjen za samoto, ampak za odnos z Bogom in z ljudmi. Potrebujemo drug drugega, da skupaj delimo veselje, pa tudi takrat, ko pridejo preizkušnje, bolečina in žalost.

Na to nas spominjajo verzi Simona Gregorčiča:

Nesrečen, ki v nesreči biva sam, a srečen ni, kdor srečo uživa sam.

Imaš li brate mnogo do nebes, od bratov ne obračaj mi oče.

Duh plemeniti sam bo nosil boli, a sreče užival sam ne bo nikoli.

Jezus nam kaže, da sta ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega neločljivo poveza-

ni. Ne moremo resnično ljubiti Boga, če ob sebi ne vidimo človeka, ki nas potrebuje. Zato življenje ne more biti samo skrb zase. Potrebujemo ljubezen, sicer lahko postanemo, kakor pravi apostol Pavel, »brneč bron ali zveneče cimbale«.

Jezus nam v priliki o farizeju in cestninarju pokaže dve popolnoma različni drži. Farizej se postavi pred Boga in našteva svoja dobra dela. Prepričan je o svoji pravičnosti in se primerja z drugimi. Cestninar pa se zaveda svoje grešnosti in preprosto prosi: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!« Jezus pove, da je cestninar odšel domov opravičen, farizej pa ne. Tudi v našem življenju obstaja nevarnost, da vidimo predvsem svoje zasluge in pozabimo na človeka ob sebi. Lahko izpolnjujemo svoje dolžnosti, molimo in delamo veliko dobrega, vendar nekaj bistvenega manjka, če ne vidimo brata ali sestre, če ne ljubimo.

To lepo ponazarja misel o človeku, ki pride pred svetega Petra. V življenju je pazil, da ni storil ničesar slabega. Njegove roke so bile čiste. Toda sveti Peter mu reče: »Res imaš čiste in neomadeževane roke, toda na žalost so prazne.« Vprašanje torej ni samo, česa slabega nisem storil. Vprašati se moram tudi: Kaj dobrega sem storil za drugega?

Poklicani smo, da živimo kot Božji otroci ter drug drugega sprejemamo kot brate in sestre. To je velika milost, hkrati pa velika odgovornost. Bratstvo ni samo beseda. Bratstvo je življenje. Za svetega Frančiška bratstvo ni bilo nekaj postranskega. Človeka, stvarstvo in vse življenje je sprejemal kot dar Boga. Tudi bratstvo OFS je prostor, kjer smo poklicani, da vero dejansko živimo. V bratstvu nismo samo zato, da se srečujemo, ampak da skupaj hodimo za Kristusom. To pomeni, da opazimo brata ali sestro, ki potrebuje pomoč, da znamo poslušati, da odpusti-

mo, da ne iščemo samo svojih koristi, da skupaj nosimo križe in se skupaj veselimo.

Simon Gregorčič nas spodbuja:

Daritev bodi ti življenje celo, oltar naj-lepši je srca oltar.

Naše življenje postaja daritev takrat, ko svoj čas, sposobnosti, toplo besedo, pomoč in ljubezen darujemo drugemu. V bratstvu smo poklicani, da ne tekmuje, ampak se podpiramo. Doumimo, da ima vsak svoje darove in svoje slabosti, v služenju drug drugemu pa rastemo.

Zato se učimo živeti in že danes ljubiti Boga in človeka ob sebi. Na koncu našega življenja ne bo najpomembnejše, koliko smo imeli in dosegli, ampak koliko smo ljubili, odpuščali, pomagali in bili drug drugemu bratje in sestre.

Sveti Frančišek je lahko smrt imenoval sestra smrt, ker je svoje življenje zaupal Bogu. Tudi mi se na smrt ne pripravljamo šele ob koncu življenja. Nanjo se pripravljamo vsak dan – z načinom, kako živimo. Zato naj naše roke ne ostanejo prazne. Napolnimo jih z dobrimi deli, naše srce z ljubeznijo, naše življenje pa z Bogom in

bližnjimi. Če se bomo tako učili živeti, se bomo učili tudi umreti – v zaupanju, da smrt ni konec, ampak pot v večno življenje z Bogom.

Osebna vprašanja ali vprašanja po skupinah za premišljevanje:

1. Ali resnično doživljam člane svojega bratstva kot brate in sestre?
 2. Ali znam opaziti človeka, ki je osamljen, bolan ali potrebuje pomoč?
 3. So moje roke samo »čiste« ali so tudi polne dobrih del?
 4. Ali se kdaj podobno kot farizej primerjam z drugimi in se imam za boljšega?
 5. Komu bi lahko v prihodnjem mesecu namenil več svojega časa?
 6. Kaj zame pomenijo Jezusove besede: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe«?
 7. Kako se pripravljam na srečanje z Bogom in na večno življenje?
- Odgovore si med seboj podelimo.

Naloga za bratstva

V prihodnjem mesecu naj vsako bratstvo naredi eno konkretno dejanje bratstva.

Obiščite bolnega, starejšega ali osamljenega brata ali sestro; pokličite nekoga, ki že dolgo ni prišel na srečanje; pomagajte človeku v stiski ali skupaj naredite drugo dobro delo.

Naslednjem srečanju si povejte, kaj ste ob tem doživeli in kaj vam je to dejanje povedalo o bratstvu.

Sklepna molitev

Gospod Jezus Kristus, ti si nam pokazal, da pot k Očetu vodi po poti ljubezni. Nauči nas ljubiti Boga z vsem srcem, z vso dušo in vsem mišljenjem ter svojega bližnjega kakor samega sebe. Odpri naše oči, da bomo videli brata in sestro ob sebi. Ne dovoli, da bi bile naše roke prazne, ampak naj bodo polne dobrih del, usmiljenja, odpuščanja in ljubezni. Pomagaj nam, da bomo v naših bratstvih drug drugemu resnično bratje in sestre ter da bomo nekoč skupaj s svetim Frančiškom in vsemi svetimi dosegli veselje večnega življenja. Amen.

Sklepna pesem

Odpri oči mi, da vidim te, Jezus
Naj nam ta kateheza pomaga, da bomo
svoje življenje sprejeli kot Božji dar in ga ne
bomo živeli samo zase, ampak z brati in
sestrami ter za brate in sestre. Tako bodo
naše roke ob srečanju z Gospodom ne
samo čiste, ampak tudi polne ljubezni in
dobrih del.

DELOVNI VIKEND NARODNEGA SVETA OFS

Za nami je blagoslovljen delovni vikend Narodnega sveta OFS v Piranu. Skupaj smo načrtovali kateheze, dejavnosti in smeri našega delovanja v letu 2027.

Iskrena hvala vsem, ki ste kakorkoli pripomogli k uspešnemu delu, dobrim pogovorom, skupnemu razločevanju in načrtovanju. Predvsem pa hvala Bogu, ki nas povezuje in vodi na naši skupni poti.

Posebna zahvala gre našim gostiteljem, bratom minoritom v Piranu, za gostoljubje, odprta vrata in vse, kar so storili za nas.

V petek smo se udeležili tudi slovesnosti ob prvi obletnici vrnitve znamenite Carpaccieve oltarne slike Marija z Detetom na prestolu in svetniki – Mati upanja v Piran. Ob tej priložnosti je bil

predstavljen tudi Spominski album o 85-letni poti Carpaccieve Piranske Marije. Hvaležni smo, da smo lahko bili del tega posebnega dogodka.

Imeli smo tudi priložnost videti relikvije sv. Frančiška Asiškega, ki bodo v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuj. Za nas, brate in sestre Frančiškovega svetnega reda, je bilo to še posebej dragoceno doživetje.

Prisrčna hvala tudi vsem kuharjem in patrom, ki ste skrbeli za našo hrano in dobro počutje. Hvala za ves trud, skrb in gostoljubje!

Naj vse, kar smo v teh dneh skupaj načrtovali in položili v Božje roke, obrodi bogate sadove v letu 2027.

Hvala vsem za čudovit, deloven in duhovno bogat vikend.

Mir in dobro!
Foto: J. K., R. K.

Volilni kapitelj KB OFS sv. Petra in Pavla Ptuj

V petek, 11. septembra 2026, smo v Krajevnem bratstvu OFS sv. Petra in Pavla Ptuj obhajali volilni kapitelj, pomemben in milosten trenutek v življenju našega bratstva.

Kapitelj smo obhajali skupaj s s. Tinico Horvat in p. Danilom Holcem. V zaupanju v Božjo pomoč smo prosili Svetega Duha, naj vodi naše odločitve ter spremlja novoizvoljeno vodstvo pri njihovem služenju bratstvu.

V novo vodstvo bratstva so bile izvoljene:

- ☞ predsednica: s. Milena Pintarič
- ☞ podpredsednica: s. Marija Petrena
- ☞ blagajničarka: s. Majda Šerona
- ☞ tajnica: s. Majda Šerona
- ☞ odgovorna za vzgojo: s. Milena Pintarič

Novoizvoljenemu vodstvu želimo obilo Božjega blagoslova, modrosti, moči in veselja pri služenju bratom in sestram.

Naj jih na njihovi poti spremlja priprošnja sv. Frančiška in sv. Klare Asiške, Sveti Duh pa naj jih vodi, da bodo svoje poslanstvo opravljale v duhu evangelija, preprostosti, ljubezni in bratske povezanosti.

Mir in dobro!
Foto: KB Sv. Peter in Pavel

Volilni kapitelj Ptuj – KB OFS sv. Ožbalt

V petek, 25. septembra 2026, so bratje in sestre Krajevnega bratstva OFS Ptuj – sv. Ožbalt praznovali volilni kapitelj.

V veselem in bratskem vzdušju ter v pripravljenosti sprejeti odgovornost služenja bratstvu je bilo izvoljeno novo vodstvo:

predsednica: s. Branka Andoljšek Tominc
podpredsednica: s. Danica Gonza
tajnica: s. Aleksandra Babič
odgovorna za vzgojo: s. Simona Jožič,
ki bo opravljala tudi službo bratskega animatorja.

Vse službe so tako dobile nove služabnike. Ob novem vodstvu pa ostaja tudi dragocena podpora starejših sester, ki bratstvo in njegove nove služabnike spremljajo z molitvijo. Novemu vodstvu želimo obilo Božjega blagoslova, modrosti, veselja in moči pri služenju bratom in sestram ter pri življenju po zgledu svetega Frančiška Asiškega.

Naj Gospod blagoslavlja celotno bratstvo in ga še naprej povezuje v bratski ljubezni.

*Mir in dobro!
Narodni svet OFS
Foto: p. Matei Sentes*

V spomin: Avgusta Marija Ipavec – Mimica, Mimi

Od pokojne Mimice smo se na piranskem pokopališču poslovili v sredo, 2. septembra.

V tišini je med svojci mirno odšla med angele v nedeljo, 30. avgusta. Tudi rodila se je v nedeljo, kot prva od šestih otrok. In tako ima prav nedelja posebno mesto v njenem življenju. Zaznamujejo jo ROJSTVO, SMRT, svete maše in neizmerno češčenje Svetogorske Kraljice.

Mimica je v svoji preprostosti in veselju pela s svetim Frančiškom Hvalnico

Stvarniku. Glede na njeno globoko vero in zaupanje v Boga zagotovo še danes poje v nebesih med angeli in njen sopran odmeva po vseh rajskih korih v družbi vseh svetih.

Že od rane mladosti je kot najstarejši otrok morala poprijeti za vsako delo, tako na polju kot doma. Tako je bila vedno obdana z rožami, ki so bogatile in krasile njeno življenje. Sadila jih je, negovala, spleta v šopke, se z njimi fotografirala in krasila cerkve po Piranu, kjer je preživela največji del svojega življenja.

V življenju je doživela mnogo hudega, mnogo trpljenja in povojnega iskanja boljšega sveta, tako da jo je življenje vodilo od domačega rodnega Ročinja do Beograda, Italije ter Švice vse do Pirana. V tem času je spoznala tudi svojega bodočega moža, se poročila in rodila dva otroke.

Vse do upokojitve je delala v hotelih Metropol v Portorožu. Gostje so jo imeli radi, saj je s svojim prijaznim nasmehom in pozdravom v njihovem jeziku mnogim še tako zagrenjenim pričarala nasmeh na obrazu.

Svoja dva otroke in kasneje dva vnuka ter dve vnukinji je vzgajala s svojo preprostostjo in ljubeznijo in v globoki veri v Boga in ljubezni do vseh bližnjih, kar je nanje pustilo neizmeren pečat, ki ga bodo vedno nosili globoko v sebi.

Da, ljubezen, vera in upanje in globoka ljubezen do Boga so izpolnjevali vse njeno življenje.

A tudi kot soseda, vaščanka, ročinjskih korenin, nam je velikokrat polepšala kakšno urico s petjem, kjer smo skupaj z mojim očetom, njenim sovaščanom, ubrano zapeli. Ti dnevi bodo za večno ostali zapisani v srcih vseh, ki smo bili deležni tega, saj nam je lahko prav Mimica, preprosta, prav takšna, kot je bila ... a v duši izjemno velik

Avgusta Marija IPAVEC
5. januar 1930 – 30. avgust 2026

človek, za zgled vsem, ki danes tarnajo ob najmanjši težavi.

In res prav nikoli ni tarnala, čeprav je prenašala neznosne bolečine in ni bilo dneva, da ne bi šla jutraj k maši v cerkev svetega Frančiška. Članica Frančiškovega svetnega reda Piran (OFS) je bila že od samega začetka. Pred mašo je vedno molila rožni venec in bila vodilna pevka in tako spodbujala ljudsko petje pri mašah v cerkvah Pirana.

Res sta jo glasba in pesem spremljali vse življenje. Petje je bilo njeno večno veselje. Z njim je osrečevala tako sebe kot potomce, predvsem pa je ljubezen do

glasbe prenesla tudi na svoje vnuke.

Da ne govorim o ljubezni do vnukov, skrbela je zanje, jim nudila tople obroke, jih pazila, skromno in skrbno vzgajala, jih vodila v cerkev, predvsem pa jih učila poštenja, dobrote in ljubezni do bližnjega ter do Boga.

Rodila se je v Ročinju, vasici pri Kanalu ob Soči. Nedvomno je to

čudovita vasica ob smaragdni Soči, ki je vedno navdihovala mnoge poete. In prav iz Ročinja izvirajo mnogi pomembni ljudje, tudi glasbeniki, duhovniki in skladatelji, med katerimi je bil tudi Mimičin mlajši brat Avgust. Med vsemi pesnitvami je najbolj izstopala njegova Barve zelenega smaragda, posvečena žrtvam soške fronte.

Res, globoka in neomajna vera v Boga je izpolnjevala njeno življenje. In Mimica je prav povsod, kjer je bila dejavna, pustila svoj pečat, še nazadnje, povsem obnemogla, v svojem zadnjem domu, v domu za starejše v Izoli, kjer je sama ali skupaj z osebjem pela, da je njen čisti sopran odmeval po celem hodniku negovalnega oddelka.

Mimico bomo pogrešali prav vsi, ki smo se z njo srečevali na ulicah ali v cerkvah Pirana.

Bila je preprost, a velik človek, ki je res globoko in iz srca pela hvalnice vsemu stvarstvu.

Napisala:
Andreja Ipavec

Darovi za revijo Brat Frančišek
od 25. 7. '26 do 16.10. '26 = 125 €

Bog povrni!

- 20 € Valič Stipančič Marijana
- 25 € Marija Robnik
- 30 € Šušteršič Tadeja
- 50 € Anka Matičič

Peš iz Slovenije v Assisi

Po 19 dneh hoje so 2. oktobra 2026 trije romarji srečno priromali na kraj smrti svetega Frančiška Asiškega, k Mariji Angelski v Porciunkoli.

Prav tu se je asiški ubožec srečal s sestro smrtjo pred 800 leti: **1226–2026**. Ob tem jubileju so se peš odpravili iz Slovenije v Frančiškovo mesto: zakonca Marta in Miha Hribovšek in p. Robert Bahčič, rektor bazilike Marije Pomagaj.

Najprej v zahvalo za 60 let življenja in za dar svetega Frančiška, da smejo služiti v njegovem prvem in tretjem redu.

V drugi polovici poti so na poseben način podoživljali Frančiškovo peš hojo po različnih krajih. Na teh mestih so postavljene cerkve njemu na čast in v spomin na njegov obisk.

Kjerkoli so se zaustavili, so ljudem poklonili podobico Marije Pomagaj in svetega Frančiška.

Vseskozi jih je spremljala molitev in premišljevanje. Molitev v zahvalo in prošnja za našo slovensko frančiškansko provinco svetega Križa, za red manjših bratov, za nove duhovne poklice, za stanovitnost

poklicanih, za našo ljubo Slovenijo ter za mir v svetu.

Ob 16. uri jih je pred baziliko Marije Angelske v Porciunkoli sprejel generalni minister reda manjših bratov p. Massimo Fusarelli. Potem jih je pospremil do cerkvice Porciunkula in jim podelil blagoslov ter izročil Frančiškov križ tav.

»Pošlji nam miru, Frančišek, sladki tolažnik sirot, s srečo nas oblagodari, siplji iz nebes dobrot.«

Sveti Frančišek Asiški, prosi za nas!

Priprava: AEF

Foto: p. Robert Bahčič

Vir: <https://marija.si/novica/pes-iz-slovenje-v-assisi/>

Sijaj nebeški zablesti – 800 let od transitusa sv. Frančiška

V frančiškanskem samostanu na Tromostovju v Ljubljani smo s kulturno-umetniškim večerom obeležili 800-letnico transitusa sv. Frančiška Asiškega, njegovega prehoda iz zemeljskega življenja v Očetovo hišo. Spomin na svetnika, ki je s svojim življenjem, ljubeznijo do stvarstva in popolnim zaupanjem v Boga zaznamoval zgodovino Cerkve, nas tudi po osmih stoletjih vabi, da bi znali v preprostosti, bratstvu in hvaležnosti prepoznavati Božjo navzočnost.

Osrednji del večera je bila predstavitev slike *Sveti Frančišek Asiški*, delo slovenskega duhovnika in akademskega slikarja Staneta Kregarja (1905–1973). Umetnino je predstavil dr. Ferdinand Šerbelj, ki je osvetlil njeno umetniško vrednost in pomen v okviru slovenskega sakralnega slikarstva. Slika, na kateri sv. Frančišek z ljubeznijo sprejema stvarstvo in ptice, je dragocena pridobitev frančiškanske knjižnice na Tromostovju. Njena zgodba je še posebej zanimiva, saj je bila dolga leta v zasebni lasti, izvirala pa je iz Pirnatove vile na Homcu. Ob strokovnem preučevanju se je pokazalo,

da gre za Kregarjev osnutek za mozaik sv. Frančiška s pticami, ki krasi frančiškanski samostan na Bistriku v Sarajevu. S pomočjo dobrotnikov je umetnina našla pot v frančiškansko knjižnico, kjer bo odslej bogatila njeno kulturno in duhovno dediščino.

Ob tej posebni pridobitvi je izšla tudi publikacija *Sijaj nebeški zablesti*, ki jo je uredil br. Bernardin Iljaš OFM, izdala pa Založba Brat Frančišek. Publikacija osvetljuje nastanek in pomen slike, nje-

no umetniško in duhovno sporočilo ter Kregarjevo sakralno ustvarjanje. Tako ne predstavlja le spremljevalnega gradiva ob praznovanju Frančiškove obletnice, ampak je tudi prispevek k poznavanju slovenske sakralne umetnosti in njenega mesta v življenju Cerkve.

Kulturno-umetniški večer sta obogatila še poezija in glasba. Pesmi, posvečene sv. Frančišku, je interpretiral dr. Brane Senegačnik, za glasbeno spremljavo na saksofonu pa je poskrbel Andrej Omejc.

Beseda, glasba in likovna umetnost so se povezale v premišljevanje o svetniku, ki je znal v vseh ustvarjenih bitjih prepoznavati brate in sestre ter v vsem stvarstvu odkrivati odsev Božje dobrote.

Po kulturnem programu je sledila slovesna sveta maša v cerkvi Marijinega oznanjenja, nato pa še obred transitusa, s katerim smo se spomnili Frančiškovega zemeljskega slovesa in njegovega prehoda v večnost. To bogoslužno obhajanje je večeru dalo globoko duhovno razsež-

nost, saj nas je spomnilo, da Frančiškova smrt ni bila konec njegove poti, temveč dokončna izročitev Očetu, ki mu je zaupal vse svoje življenje.

Nova umetniška pridobitev frančiškanske knjižnice je zato več kot zgolj dragocena slika. Je znamenje žive povezanosti med umetnostjo, vero in frančiškansko duhovnostjo ter vabilo, da bi tudi sami znali gledati na svet s Frančiškovimi očmi. Njegova ljubezen do stvarstva, njegova odprtost do vsakega človeka in njegovo zaupanje v Boga ostajajo sporočilo tudi za današnji čas. Ob 800-letnici njegovega transitusa tako ne obujemo le spomina na preteklost, temveč se znova učimo živeti evangelij, da bi tudi v našem življenju zasijal sijaj nebeški.

Ob 800-letnici transitusa svetega Frančiška

Na praznik svetega Frančiška Asiškega, 4. oktobra 2026, smo se v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuju zbrali ob prav posebni priložnosti – 800. letnici transitusa svetega Frančiška, njegovega prehoda iz zemeljskega v večno življenje.

Lepo je bilo videti toliko bratov in sester, ki smo prišli od blizu in daleč. Nekateri se med seboj dobro poznamo, z drugimi smo se srečali prvič, vse pa nas je povezovalo veselje ob prazniku svetega Frančiška in želja, da ta pomembni jubilej praznujemo skupaj. Ob takšnem srečanju človek še posebej začuti, kaj pomeni bratstvo. Frančišek je v svoji Oporoki zapisal, da mu je Gospod dal brate. Tudi mi smo bili ta dan lahko hvaležni za brate in sestre, ki nam jih Gospod daje na naši poti.

Osrednji del praznovanja je bila slovesna sveta maša, ki jo je vodil apostolski nuncij v Republiki Sloveniji msgr. Luigi Bianco. Cerkev je napolnila skupna molitev, praznovanje pa sta s petjem obogatila

združena zbora ŽPZ sv. Petra in Pavla ter sv. Viktorina. Ob 800. letnici Frančiškovega transitusa se ne spominjamo samo njegove smrti, spominjamo se predvsem njegovega življenja in njegove želje, da bi čim bolj preprosto in iskreno hodil za Kristusom in živel po evangeliju. Tudi smrt je sprejel kot sestro in kot prehod h Gospodu. Morda nas prav zato Frančišek po osmih stoletjih še vedno tako nagovarja. Spominja nas na preprostost, bližino človeku, skrb za uboge, spoštovanje stvarstva, mir in veselje evangelija.

Po sveti maši se je praznovanje nadaljevalo s slovesno akademijo. Na njej ni manjkalo igre in petja, predvsem pa veselja. Na preprost in lep način smo se še enkrat spomnili Frančiškovega življenja in njegovega sporočila.

Nato je sledilo skupno kosilo. Tudi to je bil pomemben del našega dne. Za isto mizo smo se srečali bratje in sestre iz različnih krajev, se pogovarjali, nasmejali in preprosto uživali v tem, da smo skupaj. Prav v takšnih trenutkih človek začuti, kako lepo je pripadati bratstvu.

Za celotno praznovanje so poskrbeli bratje minoriti, ki so nas na Ptuju lepo sprejeli in pripravili vse potrebno za naše skupno praznovanje. Za njihov trud, gostoljubje in ves čas, ki so ga namenili pripravam, smo jim iskreno hvaležni. Ko vidiš toliko ljudi, ki jih tudi danes povezuje Frančiškova pot, je srce preprosto hvaležno. Osemsto let po njegovem transitusu njegova karizma še vedno živi – v naših bratstvih, v Frančiškovi družini in v

vsakem, ki skuša po svojih močeh živeti evangelij.

S Ptuja smo se vračali vsak na svoj konec, v svoja bratstva, družine in vsakdanje življenje. S seboj pa smo odnesli lepo doživetje skupnega dne, veselje ob srečanju in spodbudo, da tudi sami nadaljujemo Frančiškovo pot. Naj se to, kar smo na Ptuju skupaj doživeli, ne konča s tem praznikom. Naj nekaj tega veselja, preprostosti in medsebojne bližine ponese tudi med ljudi, ki jih vsak dan srečujemo. Hvala Gospodu za svetega Frančiška, za naše brate in sestre in za lep dan, ki nam je bil podarjen.

Jožef Kozel OFS

Duhovne vaje KB Šiška

Bratje in sestre Krajevnega bratstva Šiška smo se tudi letos podali na kratke duhovne vaje, skupaj z našim duhovnim asistentom, patrom Silvinom Krajncem OFM. V prijetnem in mirnem okolju, na osamljeni kmetiji v Halozah, smo za nekaj časa odložili vsakdanje skrbi ter se posvetili duhovni poglobitvi in življenju v bratstvu.

Bivanje v naravi nam je omogočilo, da smo lepoto stvarstva doživljali na prav poseben način. Skupaj smo se odpravili na sprehode, kjer smo nabirali gobe in druge dobrote. Ob tem smo občudovali svetega Frančiška Asiškega, ki je znal v vsakem koščku stvarstva prepoznati sled Božje ljubezni. Njegov zgled nas spodbuja, da tudi sami s hvaležnostjo in spoštovanjem gledamo na stvarstvo, ki nam je podarjeno.

Sobotno popoldne smo posvetili temi o Frančiškovi oporoki. Njegov odnos do življenja nas vabi k nenavezanosti in preprostosti – ne k temu, da bi prezirali materialne dobrine, ampak da jim ne bi dovolili, da bi postale pomembnejše od odnosov med ljudmi. Frančišek je smrt imenoval »sestro« in tudi misel na lastni odhod lahko postane priložnost, da svojim otrokom in vnukom zapustimo nekaj dragocenejšega od premoženja: zgled odpuščanja, nenavezanosti na materialne dobrine in ljubezen, ki povezuje tudi takrat, ko nas več ne bo. Dragocen je bil pogled bratov in sester in osebne izkušnje, ki smo si jih podelili. Temo smo zaključili z obljubo, da bomo molili devetdnevno za pravičnost in spravo med dediči.

Pomemben del našega skupnega bivanja je tudi pripravljanje obrokov. Pri kuhanju smo sodelovali, si pomagali in si razdelili delo. Ob skupnem delu ni

manjkalo dobre volje, smeha in prijetnih pogovorov, pa tudi kakšne bolj živahne izmenjave mnenj. Tudi to je del skupne poti – saj drug ob drugem rastemo, se učimo in se bogatimo. Skupni obroki so bili zato več kot le čas za hrano – bili so priložnost za druženje in utrjevanje našega bratstva.

Duhovne vaje so bile priložnost za počitek, poglobitev vere in dragoceno sobivanje. Domov smo se vrnili hvaležni za skupni čas, za našega patra, za dar stvarstva, za medsebojno bližino ...

Mateja Trajbarič OFS

Zaobljube v KB Sv. Vid

V KB OFS Sveti Vid smo se 27. 9. 2026 zbrali v hvaležnosti Gospodu ob posebnem trenutku za naše bratstvo. Naša sestra Veronika je podala obljube v Frančiškovem svetnem redu.

Z izrečeno obljubo je pred Bogom in občestvom bratov in sester izrazila svojo pripravljenost, da bo po zgledu sv. Frančiška Asiškega živela evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa ter svojo poklicanost uresničevala v vsakdanjem življenju.

»O, kako srečni in blagoslovljeni so tisti in tiste, ki vse to delajo in v tem vztrajajo.«

(sv. Frančišek Asiški, Pismo vsem kristjanom)

Ob tem milostnem trenutku se skupaj z našo sestro Veroniko zahvaljujemo Gospodu za dar poklicanosti in ga prosimo, naj jo po svoji milosti utrjuje v zvestobi

dani obljubi. Naj jo na njeni frančiškovski poti spremljata priprošnja sv. Frančiška in sv. Klare ter molitev bratov in sester. Naj bo njeno življenje vedno bolj prežeto z evangelijem, mirom, ponižnostjo in ljubeznijo do Boga in bližnjega.

Draga s. Veronika, naj te Gospod blagoslovi in varuje ter ti podari milost

vztrajnosti in veselje v tvoji poklicanosti.

Mir in dobro!

Živi rožni venec

za edinost Cerkve, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

ŽETEV

Za molivce Živega rožnega venca, ki molijo za edinost Cerkve, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

»Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev.« (Lk 10,2)

Drage molivke in dragi molivci Živega rožnega venca!

Bližamo se koncu koledarskega leta, tako je pred nami zadnja Žetev v Gospodovem letu 2026. Pogled na statistiko novih članov iztekajočega se leta kaže, da se je v tem letu pridružilo 27 novih članov. Bogu hvala za vse in vsakega posebej. Vse to kaže, da Živi rožni venec živi, zato bodimo hvaležni in z zaupanjem, vero in ljubeznijo nadaljujmo molitev s prošnjo, da bi mladi še naprej odgovarjali na Gospodov klic: »Pridi in hodi za menoj!« Praznovali smo 800-letnico smrti sv. Frančiška. Obletnica, ki nas, Frančiškove brate in sestre, še posebej navdaja s hvaležnostjo, da Frančiškova duhovnost še vedno živi in

nagovarja mlade, da gredo za Frančiškom. Frančišek je radikalno posnemal Jezusa kot uboge in ponižnega, zato je zmogel v svojem življenju narediti toliko dobrega, da ga je Cerkev prepoznala za svetega in Luč iz Assisija še danes sveti in razsvetljuje naš svet. Z vztrajno molitvijo svetimo tudi mi drug drugemu.

MOLITEV NA PRVO SOBOTO V MESECU

(Molitev iz molitvenika *Molite in spodbujajte k molitvi*, zbrala in uredila s. Štefka Klemen, Maribor: Ognjišče, Slomškova založba, 2021, str. 85)

Božji Zveličar, Jezus Kristus, ki si delo odrešenja, rešitev in zveličanje duš zaupal duhovnikom, svojim namestnikom: po rokah preblazene Device Marije, tvoje matere, ti darujemo vse molitve, dela, radosti, žrtve in trpljenje današnjega dne za tvoje duhovnike in bogoslovce. Daj nam res svete duhovnike, ki bodo ožarjeni z ognjem tvoje ljubezni iskali le tvojo čast in zveličanje ljudi.

In ti, o Marija, dobra Mati duhovnikov, čuvaj vse duhovnike v nevarnosti njihovega poklica. Vodi s svojo materinsko roko tudi vse uboge duhovnike, ki so zašli, nazaj k Dobremu pastirju. Amen.

Molimo.

O Bog, posvečevalec in varuh svoje Cerkve, obudi v njej s svojim Svetim Duhom vredne in vestne delivce svetih skrivnosti, da bodo s svojo službo in zgledom krščansko ljudstvo vodili po poti zveličanja. Ki živiš in kraljuješ na vekov veke. Amen.

POSŁANICA SVETEGA OČETA LEONA XIV. ZA 63. SVETOVNI DAN MOLITVE ZA POKLICE

4. velikonočna nedelja – 26. aprila 2026 – Notranje odkritje Božjega daru

Vzajemno spoznanje

»Gospod življenja nas pozna in razsvetljuje naše srce s svojim ljubečim pogledom.« Vsaka poklicanost se namreč lahko začne samo iz zavedanja in izkustva Boga, ki je Ljubezen (prim. 1 Jn 4,16). On nas pozna v globini, preštel je lase na naši glavi (prim. Mt 10,30) in si je za vsakega zamislil enkratno pot svetosti in služenja. To poznanje pa mora vedno biti vzajemno: povabljeni smo, da spoznavamo Boga po molitvi, poslušanju Besede, zakramentih, življenju Cerkve in podarjanju bratom in sestrām. Kot mladi Samuel, ki je ponoči morda

nepričakovano zaslišal Gospodov glas in se ga z Elijevo pomočjo naučil prepoznati (prim. 1 Sam 3,1–10), tako moramo tudi mi ustvariti prostore notranje tišine, da bomo zaslišali, kaj ima Gospod v srcu za našo srečo. Ne gre za abstraktno intelektualno vedenje ali za naučeno znanje, ampak za osebno srečanje, ki spremeni življenje. Bog prebiva v našem srcu. Poklicanost je notranji pogovor z Njim, ki kliče – kljub včasih oglušujočemu hrupu sveta – ter nas vabi, naj odgovorimo z resničnim veseljem in velikodušnostjo.

»Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas« – Ne odhajaj iz sebe, vrni se vase, Resnica prebiva v notranjem človeku.« Sv. Avgustin nas znova spominja, kako pomembno je, da se naučimo ustaviti, zgraditi prostore notranje tišine, da bi mogli poslušati glas Jezusa Kristusa.

II. del: LEON PP. XIV

ZAHVALA IN PROŠNJA

Drage molivke in dragi molivci, hvala vam tudi za vse darove, ki jih namenjate za vzdrževanje revije Brat Frančišek, v kateri je rubrika ŽETEV. Novi molivci se še naprej pridružujejo; nekoliko počasneje, pa vendar se. Vabljeni, da se prijavite ali nagovorite še koga. Če bi kakšna župnija potrebovala več zloženkov za povabilo novih članov, jih lahko dobi na naslovu ŽRV.

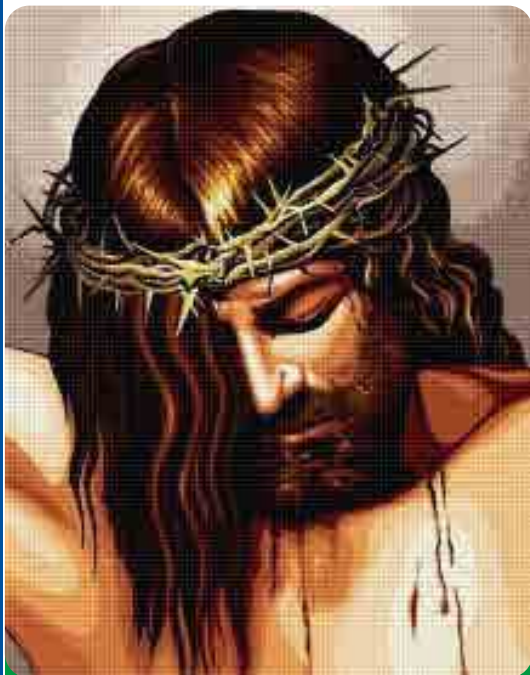
Knjiga o življenju in poslanstvu p. Leopolda Grčarja. Naročite jo lahko za 20 € na naslovu info@marija.si ali po telefonu 04/53 70 700.

PRIČEVANJA MOLIVCEV ŽRV

Še naprej ste povabljeni, da napišete kratko pričevanje, svoje misli ob molitvi desetke za nove duhovne poklice, ki bo objavljeno v tej rubriki Žetve.

**NOVI NASLOV
ZA POŠILJANJE POŠTE:**
zrv@ofm.si
ali p. Krizostom Komar
Ul. škofa Maksimiljana Držečnika 7
2000 MARIBOR

DESETKA ŽALOSTNEGA DELA ROŽNEGA VENCA:

Ki je za nas s trnjem kronan bil
(Mr 15,16-19)

¹⁶ Vojaki so ga odpeljali na dvorišče palače, to je sodne hiše, in sklicali vso

četo. ¹⁷ Ogrnili so ga v škrlat, spletli krono iz trnja in mu jo nadeli. ¹⁸ Začeli so ga pozdravljati: »Pozdravljen, judovski kralj!« ¹⁹ Tolkli so ga po glavi s trstom, pljuvali vanj, poklekovali pred njim in se mu priklanjali do tal.

Kralj, ki ljubi

Jezus ne vstopa v sveto mesto, da bi ga sprejeli s častmi, s katerimi sprejemajo zemeljskega kralja, tiste, ki imajo oblast, nadvlado. Vstopa zato, da bo prebičan, zasramovan, razžaljen; vstopa, da bo prejel trnjevo krono, palico, škrlatni plašč, njegovemu kraljevanju se bodo posmehovali. Vstopa, da se bo z lesom obložen povzpел na Kalvarijo. Jezus vstopa v Jeruzalem, da bo umrl na križu. In ravno tu zasije njegovo kraljevanje po Božje: njegov kraljevski stol je les križa! Kralj, ki mu sledimo in ki nas sprejema, je zelo poseben: je Kralj, ki ljubi vse do križa in nas uči služiti in ljubiti (*papež Frančišek, homilija, 24. marca 2013*)

p. Krizostom Komar OFM

ŽRV darovi za revijo Brat Frančišek
12. avgust do 30. september 2026 = 415 €

Bog povrni!

- 10 € Olga Rebevsek, Marija Podbregar
- 15 € Gabrijela Jurglič, Anica Naveršnik
- 20 € Ana Koler, Verica Žižek
- 25 € Milena Kosič
- 30 € Katia Hrovatin, Irena Topolovec, NN, Marija Peterlin, Frančiška Danica Pavlin
- 100 € Anton Zupančič, Olga Kermavner, Danilo Florjančič

FRANČIŠKOV PRIJATELJ

Kako živeti vero sredi sveta, med vsakdanjimi opravili, ljudmi, veseljem in preizkušnjami? Prav to vprašanje povezuje novo številko revije Frančiškov prijatelj. Svetost namreč ne raste samo v tihoti samostanov in cerkva, ampak tudi doma, na delovnem mestu, med prijatelji in v drobnih odločitvah vsakega dne. Včasih lahko že naše preprosto življenje komu postane kažipot k Bogu.

Pomembno mesto v reviji ima zato molitev. V življenjski zgodbi treh generacij spremljamo, kako molitev človeku ne odvzame nujno preizkušenj, lahko pa mu pomaga, da jih ne nosi sam. O svojem odnosu do molitve razmišlja tudi br. Placid, Delavnice molitve in življenja pa vabijo, naj si tudi sredi najbolj zaposlenega dne znamo »zavarovati sveti čas« za Boga.

Posebej zanimiva je življenjska zgodba kapucina br. Paola Marie Braghini. Od mladosti, polne športa, motorjev in načrtov za poroko, ga je Božji klic pripeljal h kapucinom in nato za dolga leta v Amazonijo. Njegova pripoved pokaže, da poklic pogosto raste počasi, skozi iskanje, notranje boje in pogum, da človek nazadnje odgovori na Jezusovo povabilo: »Pusti vse in sledi mi!«

Srečali bomo tudi brata Nazarena iz Sardinije, preprostega kapucinskega brata, katerega pot je vodila skozi vojno, ujetništvo, srečanje s p. Pijem in

nato v tiho služenje ljudem. O moči vere sredi težkih zgodovinskih preizkušenj govori tudi predstavitev nove knjige Zgodovina mojega ujetništva v Rusiji, v kateri br. Felician Anžlovar pripoveduje o šestih letih vojnega ujetništva, lakote, bolezni in negotovosti ter o zaupanju, ki ga je ohranjalo pokonci.

Ne prav sredi sveta, ampak v Tortoni v Italiji, je prve zaobljube naredil naš br. Urh Cotman. Želimo mu, da bi vztrajal na tej poti.

Revija se ozira tudi v širni svet. Kapucinsko življenje bomo srečali v Pakistanu, Kolumbiji, Južni Koreji, Afriki in Albaniji, spoznali Kapucinsko romarsko pot skozi Marke ter priprave reda na pomembna prihodnja srečanja in jubileje. Ob vsem tem vedno znova odmeva Frančiškovo sporočilo miru, dialoga, bratstva in skrbi za stvarstvo.

Da vera ni ločena od veselja in življenja mladih, pričuje reportaža z ministrantskih počitnic v Karlobagu, kjer so se prepletali morje, nogomet, ribolov, druženje, molitev in sveta maša. Bralci pa bodo našli še razmišljanje ob filmu Zadnja hiša, sveto-pisemske spodbude za vsakdanje življenje, knjižne predloge, novice in napovedi duhovnih vaj ter drugih dogodkov v Kančevcih.

Nova številka Frančiškovega prijatelja tako vabi, da Boga ne iščemo samo nekje daleč ali v izjemnih trenutkih. Morda nas čaka prav tam, kjer že smo – sredi sveta.

br. Vlado Kolenko OFM Cap

MED NAMI

V dne, ki prihajajo, se bodo zaključila praznovanja ob 800-letnici Frančiškove smrti. V vseh nas še odmeva lepo praznovanje na Brezjah, ki nas je brate in sestre OFS in vse, ki nas navdihuje asiški Ubožec, povežalo v prazničnem razpoloženju. Naslov praznovanja je bil Frančiškov odmev. Poleg praznovanja smo bili veseli drug drugega, da smo se v tem letu ponovno lahko srečali.

Za tokratno številko revije nam je bil navdih moto praznovanja na Brezjah, ki smo ga razširili v: Frančiškov odmev v meni. Stalne sodelavce – dopisnike in nekatere izvajalce programa na Brezjah smo zaprosili za pričevanje o tem, kako hodijo v Frančiškovih čevljih za Jezusom.

Brazdo je zastavil minoritski provincial p. Milan Kos, ki je v uvodniku povedal, kako ga je pritegnil Frančiškov zgled, da je stopil z njim na pot redovništva.

Med pričevalci so se znašli še brata kapucin in frančiškan, sestra iz reda Šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja in mladi izvajalki pevskega nastopa. Ta Ubožec kar ne neha nagovarjati, tudi mladim ima veliko povedati. O tem se boste lahko prepričali tudi v rubriki Utrinki iz Assisija, kjer so se odprla mlada srca letošnjih romarjev v Assisi. Tudi avtor zapisa v rubriki Svetopisemske ikone, čeravno ne iz vrst Frančiškovih sinov, pove, kaj mu sporoča Frančiškov zgled preprostosti.

Pogovor je tokrat stekel, kot se za napovedano vsebino spodobi,

z glavnima animatorjema letošnjega praznovanja, Alenko in Rokom Liebhart. Alenka je avtorica igrice, ki so jo zelo prisrčno odigrali otroci iz Škofje Loke pod vodstvom brata Ambroža, Rok pa je že po službi v OFS, kjer je odgovoren za Frančiškove otroke, vedno zraven. Povedala sta, da ni vedno lahko hoditi s Frančiškom, je pa vedno lepo.

Sestra klarisa je pred bralci razgrnila svojo pot s Frančiškom, ki jo je pripeljala v samostan njemu ljube sestre Klare, kjer se že 26 let zahvaljuje za milost redovnega poklica.

Hoditi s Frančiškom seveda ne pomeni zgolj moliti, ampak dejavno živeti in zvesto izpolnjevati vsakdanje naloge, kar je vztrajno poudarjal sveti p. Maksimilijan Kolbe. Tudi sam je s takim življenjem dosegel svetost.

V letu praznovanj smo poiskali dve pesmi znanih slovenskih umetnikov, ki govorita o njunem občudovanju sv. Frančiška. To sta Alojz Gradnik in Vital Vodušek.

Da je Frančiškov duh še kako živ tudi na drugih celinah, pričata prispevka o cvetoči minoritski provinci v Zambiji in o praznovanju obletnice smrti dveh poljskih misijonarjev v Peruju.

Se enkrat vabljeni k prebiranju utrinkov iz Assisija izpod peresa mladih in tudi odraslih romarjev. Otroci bodo lahko ob pobarvanki začutili Frančiškovo naklonjenost živim bitjem v Božjem stvarstvu, se pomudili ob reševanju labirinta in se nasmejali ob duhoviti zamenjavi dveh črk, ki lahko spremenita tudi jedilnik.

Doroteja Emeršič OFS

Obleči se v Kristusa – pot poklicanosti in podaritve

O d prvih korakov v postulatu do slovesnih zaobljub je frančiškanska pot vsakodnevno odgovarjanje na Božji klic.

September je bil za Slovensko frančiškansko provinco sv. Križa zaznamovan z več pomembnimi dogodki, ki pričujejo o lepoti redovnega poklica. Dva postulanta sta začela pripravo na noviciat, trije novinci so prejeli redovno obleko, dva brata sta izrekla prve zaobljube po končanem noviciatu, br. Bernardin (Domen) Iljaš pa je svoje življenje dokončno izročil Bogu s slovesnimi zaobljubami. Različni koraki, a ena sama pot: vedno bolj pripadati Kristusu in mu služiti v duhu sv. Frančiška.

Postulat in noviciat

Na praznik Vtisnjenja ran sv. Frančišku, 17. septembra 2026, sta v frančiškanskem samostanu na Tromostovju v Ljubljani začela postulat Marcel iz Ljubljane in David iz Novega mesta. V tem obdobju kandidata spoznavata frančiškanski način življenja, poglobljata svojo vero ter rasteta v človeški in duhovni zrelosti. Postulat je čas priprave, v katerem se ob osebni spremljanju in življenju v bratstvu postopoma jasneje kaže, kam Bog človeka kliče.

Nekaj dni prej, 11. septembra, so na Trsatu pri Reki redovno obleko prejeli br. Jan Zajc, br. Dominik Pihlar in br. Jakob Podlogar ter tako začeli noviciat. Habit je vidno znamenje pripadnosti frančiškanskemu redu, vendar je njegova globlja vrednost v tem, da brata spominja na vsakodnevno nalogo: oblačiti se v Kristusa.

Zunanja obleka sama po sebi še ne spremeni človekovega srca. Zato je noviciat čas poglobljanja odnosa z Bogom, spoznavanja Frančiškove karizme in življenja v bratstvu. Novinec se uči moliti, poslušati, sprejemati drugačnost in se odpovedovati samovolji. Frančišek namreč ni želel samo drugače izgledati, ampak drugače živeti, ker ga je osvojil Kristus.

Prve in slovesne zaobljube

Že naslednji dan, 12. septembra, sta br. Demej Jarni in br. Avguštin (Edvin) Strle po končanem noviciatu izrekla prve začasne zaobljube. Za eno leto sta obljubila življenje v čistosti, ubožstvu in pokorščini. S tem sta naredila pomemben korak na poti redovnega poklica, ki se nadaljuje z rastjo, razločevanjem in vedno globljo predanostjo Bogu.

Čistost odpira srce za ljubezen, ki drugega ne želi posedovati, ampak se mu podarja. Uboštvo človeka osvobaja navezanosti na stvari in ga uči preprostosti ter solidarnosti. Pokorščina pa pomeni pripravljenost poslušati Boga in brate ter skupaj iskati njegovo voljo. Te zaobljube niso samo redovniške obveznosti, ampak pot svobode, ljubezni in občestva.

V nedeljo, 13. septembra, je v cerkvi Marijinega oznanjenja v Ljubljani br. Bernardin (Domen) Iljaš izrekel slovesne zaobljube in se za vse življenje zavezal k življenju v čistosti, brez lastnine in v pokorščini. Njegova odločitev je dokončna osebna podaritev Bogu v frančiškanskem redu.

Slovesne zaobljube ne pomenijo, da je pot zorenja končana ali da bo življenje odslej brez težav. Pomenijo predvsem odločitev za zvestobo tudi takrat, ko pridejo utrujenost, dvomi ali preizkušnje. Sv. Frančišek je odkril, da odpoved ni sama sebi namen, ampak človeka osvobaja za Boga in za ljudi. Tudi redovniški poklic se zato uresničuje predvsem v vsakdanjih dejanjih: v molitvi, služenju, odpuščanju in pripravljenosti začeti znova.

Vsi ti dogodki nas spominjajo, da redovniški poklic ni zgolj osebna odločitev, ampak tudi dar Cerkvi in bratstvu. Bratje se med seboj razlikujejo, imajo vsak svoje darove in slabosti, vendar so poklicani, da skupaj hodijo za Kristusom, se medsebojno podpirajo in gradijo občestvo. Bratstvo ni skupnost popolnih ljudi, ampak ljudi, ki se učijo potrpežljivosti, sprejemanja in odpuščanja.

Tudi danes Cerkev potrebuje pričevanje ljudi, ki so pripravljeni svoje življenje zavestno podariti. Ne zato, ker bi bila njihova pot brez težav, ampak ker kažejo, da je mogoče živeti iz zaupanja v Boga in da se svoboda ne meri samo po številu možnosti, temveč tudi po sposobnosti zvestobe.

Preobleka, prve zaobljube in slovesne zaobljube so pomembna znamenja na tej poti, toda njihova resničnost se potrjuje vsak dan. Habit je treba žive-

ti, obljube uresničevati, odločitev pa vedno znova potrjevati z življenjem. Enako velja za vse kristjane: vera ni samo zunanje znamenje, ampak povabilo, da naše srce postaja vedno bolj podobno Kristusovemu.

Zahvaljujmo se Bogu za Marcela in Davida, br. Jana, br. Dominika in br. Jakoba, br. Demeja in br. Avgušтина ter br. Bernardina. Hvaležni smo tudi za br. Marcelina, br. Filipa in br. Benjamina, ki so svoje začasne zaobljube obnovili konec junija. Spremljajmo jih z molitvijo, da bi vztrajali na svoji poti in ohranjali veselje do evangelija.

Naj nas njihov zgled spodbuja, da bomo tudi sami vedno znova oblačili Kristusa – v preprostosti, ljubezni in služenju. Saj na koncu ni najpomembnejše, kako je videti naša obleka, ampak ali naše življenje ljudem pomaga odkrivati Božjo dobroto.

Božična molitev

Nocoj nebo se sklanja do zemlje,
k nam Odrešenik prihaja, Božje Detece.
Čakajo ga jaslice, molitev krog,
ponekod pa le obup in glasen jok.
V ta večer božični, Dete, mir prinesi.
Toplo ogrel bo srca vseh ljudi,
osamljenih in ostarelih brez moči,
pregnal obup, nemir bo daleč proč,
da vsak obraz bo srečen in pojoč.
Ljubezen tvoja že objema vse ljudi,
vero, upanje, ljubezen spet budi.
Emanuel – Bog z nami si vse dni,
naj svet v ljubezni, miru zaživi.
Kako je lepa, sveta ta božična noč,
preskušanim prihaja na pomoč.
Dete Božje, vdano Te častimo!
Knez miru, tvoj mir zdaj svetu ponesimo!

(Jožica Sicherl)

Rojstvo

Kadar se otrok rodi,
Bog spet čudež naredi;
po otroških nam očeh
On pošilja svoj nasmeh.
Vsem se detece smehlja,
angel pesem mu igra.
Angeli, varujte ga
pred nevarnostmi sveta.
In ljubezen staršev naj
toplo ga objema zdaj,
da občutek varnosti
nosil v srcu bo vse dni.
Dragi bratje in sestre,
veselimo se še mi
in molimo dan za dnem
za ta blagoslov ljudem.
Da naš narod bo živel,
več otrok v objem sprejel.
Naj bo rojstvo vsakega
čudežni dotik srca!

(Jožica Sicherl)

V letu 800-letnice transitusa – spomina smrti sv. Frančiška Asiškega, se bomo srečevali ob besedilih o tem iz Frančiškovih virov. Predstavili bomo šest pogledov na Frančiškov transitus izpod peres njegovih prvih biografov, Tomaža Čelanskega, Janeza iz Perugie in Bonaventure. Odlomki so vzeti iz zbirke Frančiškovih virov, ki bo predvidoma izšla letošnje jesen. Morda bo ob koncu leta zanimivo ponovno prebrati vseh šest različic skupaj.

Transitus (6)

v Zapiskih neznanega Peružana // O začetkih reda

Zapiski neznanega Peružana so končno dobili svojega avtorja. Našel se je brat Janez iz Perugie, pa tudi pravi naslov dela se vedno bolj uveljavlja, in to je **O začetkih reda** (De inceptione vel fundamento ordinis). Zapis je nastal kmalu po Frančiškovi kanonizaciji, med letoma 1240 in 1241. Bolj kot na češčenju svetnika je v tem delu poudarek na življenju prve bratske skupnosti, ki se je nabrala okrog njega. Avtorjev vir so bili namreč prav bratje prve generacije.

**Janez iz Perugie
O začetkih reda**

12. O prehodu blaženega Frančiška, čudežih in razglasitvi za svetnika

46. Ko je minilo dvajset let, odkar se je blaženi Frančišek oklenil evangelijske popolnosti, je hotel usmiljeni Bog, da se odpočije od svojih naporov, ker se je precej mučil z bdenjem in molitvami, posti in prošnjami, s pridiganjem in potovanji, s skrbmi in sočutjem do bližnjih;

vse svoje srce je namreč predal Bogu, svojemu Stvarniku, in z vsem svojim srcem ga je vzljubil, iz vse duše in iz vse svoje notranjosti. Boga je namreč nosil v srcu, ga hvalil z usti in slavil v svojih delih. In če je kdo imenoval Boga, je tako govoril: »V tem imenu se morata prikloniti nebo in zemlja.«

Gospod pa je hotel pokazati svojo ljubezen do njega, zato je v njegove roke in noge in v njegovo stran vtisnil znamenja trpljenja svojega Sina. In ker je Božji služabnik Frančišek hotel priti v njegovo hišo in na kraj, kjer prebiva njegova slava, ga je Gospod poklical k sebi. Tako se je slavno preselil h Gospodu.

Po tem so se pokazala mnoga znamenja in čudeži med ljudstvom, zaradi česar so se mnoga srca ljudi, ki so bila trda za verovanje tega, kar je Gospod hotel naklonjeno pokazati v svojem služabniku, spremenila in zmehčala, tako da so govorili: »Mi, nespametni, smo imeli njegovo življenje za nespamet in njegov konec za brezčasten. Pa glej, prištet je bil med Božje otroke in njegov delež je med svetimi« (Mdr 5,4–5).

47. Častiti gospod in oče papež Gregorij pa je svetnika, ki ga je ljubil že v življenju, častil tudi po smrti. S kardinali je prišel na kraj, kjer je bilo pokopano telo svetnika, in ga vpisal v seznam svetih.

Mnogo velikašev in plemenitnikov je zato vse zapustilo in so se spreobrnili h Gospodu skupaj z ženami, sinovi, hčerami in celotnimi družinami. Žene in hčere so šle v strogo zaprte samostane. Možje in sinovi pa so si nadevali oblačilo manjših bratov.

In uresničevala se je tista beseda, ki jo je vnaprej napovedal bratom: »Že kmalu bodo prišli k nam modri in razumni in mnogo plemenitih in bodo prebivali z nami.«

Prevedel br. Miran Špelič OFM.

Kolesarjenje z Viča v Assisi ob 800-letnici smrti sv. Frančiška

Namen letošnjega že 28. kolesarskega romanja Društva prijateljev Svete dežele je bil poromati v Assisi na grob sv. Frančiška ob 800-letnici njegove smrti. Kot pred osmimi leti, ko smo romali v Medžugorje, smo tudi letos začeli s sveto mašo na Viču in se nato odpeljali proti Assisiju. Pot nas je prvi dan vodila preko Brezovice do Vrhnike, kjer so se pričeli naši vzponi. Vrhniški klanec se je lepo izteklo in v Logatcu nas je pričakala prva kava. Nadaljevali smo preko Kalc in zagrizli proti Predmeji in Colu, kjer smo imeli malico in potem veličasten in dolg spust v Ajdovščino. Razlika med Colom in Ajdovščino ni bila samo v nadmorski višini, ampak tudi v temperaturi. Pot smo nadaljevali po Vi-

pavski dolini in naš cilj prvega dneva je bil Mirenski grad. Po skoraj 100 km in več kot 1000 višincih smo v domu duhovnih vaj pri lazaristih prenočili.

Drugi dan smo po nekaj kilometrih zapustili Slovenijo in se mimo Gradišča na Soči peljali po poti, ki nam je bila znana že od lani, do Palmanove. Slikovita furlanska nižina z vinogradi in polji nas je peljala mimo Gonarsa, Latisane, Portogruara do San Stino di Livenza, kjer je bil cilj našega drugega dne. Pot nas je vodila mimo veličastnih nasadov topolov, ki imajo več funkcij; zadržujejo nivo podtalnice, veter in na koncu dajejo še lesno maso. Vse te nasade vzdržujejo z mulčenjem. Vmes so številne reke in kanali z zapornicami, s katerimi zadržujejo in regulirajo pretok vode. Vsega tega ob vožnji po avtocesti ne vidiš, s kolesom po večinoma makadamskih poteh smo videli marsikatero zanimivost. Etapo smo zaključili po skoraj 110 km in vsega 165 višinskih metrih.

Etapa tretjega dne je vodila skozi značilno ravninsko pokrajino Veneta ob kanalih med polji sirka, soje, koruze in sončnic. Vožnja s precejšnjo povprečno hitrostjo, nad 20 km/h, dolžino 125 km in 200 višinci je bila tekoča. Tako smo prečkali en velik del severovzhodne Italije in prispeli v Adrijo.

Četrty dan nas je pot vodila pretežno ob morju in ob številnih kanalih. Zanimivost tega dne so bili pontonski prehodi preko širših kanalov. Opazili smo številna školjčičišča in značilne kolibe na kolih s pripravljenimi mrežami. Velik del dneva smo se vozili po zaščitnem nasipu ob delti reke Pad. Kakšen neverjeten inženirski podvig je omejiti tolikšno količino vode ob pomladanskem taljenju snega. Znajo pa izkoristiti to vodo tudi za namakanje, saj so ogromni cevovodi speljani iz reke na drugo stran nasipa in ogromna polja najrazličnejših kultur,

od žita, koruze, soje, sončnic pričajo o gospodarni rabi vode. Poleg tega so v slepih rokavih reke velike kolonije rac in številnih drugih živalskih vrst, ki se oglašajo in pričarajo čudovite kulise stvarstva. Zanimiv je bil prehod preko Pada, namesto nekaj km ovinka smo znosili naša kolesa po stopnicah na drugo stran reke. Po dobrih 116 km vožnje smo prispeli v kraj Marina Romea.

Peti dan smo delili promet na cestah s številnimi priklopniki, ki so vozili v Raveno ali iz nje, saj je tam ena večjih železarn v Italiji. Peljali smo se mimo industrijske cone, ki je res velika in v njej so številne tovarne s področja metalurgije in kemije. V Raveni smo si ogledali tudi cerkev sv. Apolinarija v Classeju (Sant'Apollinare in Classe), ki je primer zgodnjekrščanske bazilike. Gotovo je bila postavljena v bližini krščanskega pokopališča, po vsej verjetnosti na temeljih starejše poganske cerkve, saj so bili pri izgradnji v stene vzdani nekateri antični nagrobniki. Sredi cerkve je obeležje kot nekakšen oltar na mestu, kjer so umorili sv. Apolinarija. Cerkev je sedaj v upravljanju države in v njej nismo dobili dovoljenja za sv. mašo, ta je samo enkrat na teden, sicer je objekt kot muzej. Classis je takrat še ležal ob morski obali in je bil starodavno domače пристanišče rimske flote, po katerem je mesto dobilo ime. Zaradi kopičenja mulja se je obala od takrat premaknila 9 kilometrov proti vzhodu. Tudi ta dan je bila trasa bolj ravninska in po 62 km smo prispeli v Ceseno. Tokrat smo imeli na voljo kuhinjo v hostlu.

Šesti dan je bil pred nami najbolj naporen dan, saj smo imeli pred se-

boj začetek Apeninov. Startali smo že kmalu po šesti uri zjutraj in že takrat je bilo 23°C. Kmalu nas je pot popeljala v klance. Ravninske namakalne sisteme je zamenjala gričevnata pokrajina z dolgimi njivami, ki so preorane tudi do 40 cm globoko. Da to lahko dosežejo, orjejo z goseničarji, podobnimi buldožerjem. Kljub strmini ni videti, da bi voda odnašala zemljo. Dolgi vzponi so se vrstili in temperatura je bila vsako uro višja. Končno se je na vidiku pokazala cerkev in običajno ima tam tudi Bog roko iztegnjeno v obliki vaške gostilne. Pivo so nam postregli kar v litrskih vrčih in prilegel se je tudi tistim, ki niso ravno ljubitelji tovrstnih napitkov. Naslednji postanek smo imeli v kraju Verghereto z zanimivim trgom. Fontana je imela zelo hladno vodo, ki nam je prišla še kako prav. Po nekaj kilometrih smo prišli do krožišča, dva izvoza sta peljala na hitro cesto, na katero smo zašli že zjutraj, tretji pa se je izkazal kot zaprta cesta. Nismo imeli druge izbire, kot da nadaljujemo, in pokazalo se je, da je cesta v obnovi in mimo gradbenih strojev smo pot nadaljevali proti Pieve Santo Stefano, ki je bil cilj tega dneva. Temperatura tega dne je dosegla 41°C, kar je bil svojevrsten rekord, poleg skoraj 1600 višincev in 90 prevoženih kilometrov.

Ponedeljek, 7. septembra, je bil dan, ki smo ga čakali z nestrpnim pričako-

vanjem, saj je bil vmesni cilj La Verna. Pot nas je takoj popeljala v klanec in po skoraj 20 km smo prispeli na kraj, kjer je sv. Frančišek prejel Kristusove rane. Frančišek je hotel v vsem posnemati Kristusa in želel je občutiti vse kot On. Dve leti pred smrtjo se mu je želja izpolnila in skoraj slep je prejel stigme. Po maši in daljšem postanku smo se spustili nazaj v dolino in pot po 62 km in 1071 višincih zaključili v zanimivem mestu Sansepolcro. Mesto je nastalo po legendi. Dva romarja sta prinesla kamen iz Jeruzalema iz cerkve Svetega groba. Iz tega izvira tudi poimenovanje mesta (sveti grob – Santo Sepolcro).

Osmi dan smo imeli pred seboj Assisi, cilj našega romanja. Po zajtrku, ki smo ga imeli v lokalni nekaj ulic od našega prenočišča in smo si ga delili z lokalnimi delavci, smo se podali na pot. Po nekaj kilometrih smo se zapeljali skozi Città di Castello in napravili postanek v lepem mestecu Umbertide. Pozornost je pritegnila osmerokotna cerkev Santa Maria della Reggia. V glavnem oltarju je slika Marije z otrokom. Ker je takrat ravno potekala sv. maša, smo tiho vstopili in opazili, da obhajilo delijo s približno 20 cm dolgimi pincetami, verjetno je to nastalo v času epidemije koronavirusa. Z vsakim kilometrom smo bili bližje cilju našega romanja. V daljavi smo zagledali obzidje in baziliko v Assisiju in kar

naenkrat smo pozabili na utrujenost, vročino in napore. Začutili smo veliko hvaležnost, da nam je uspelo.

Najprej smo šli do Rivotorta, kjer je Frančišek začel skupnost v hlevu, kateri je ohranjen znotraj cerkve. Nato smo se s kolesi zapeljali še do cerkve sv. Damijana, kjer je Frančišek zaslišal glas Gospoda: »Pojdi in popravi mojo Cerkev«. V sklopu cerkve je tudi samostan klaris, kjer je začela in umrla sv. Klara. Tukaj smo doživeli procesijo frančiškanov, ker je bil praznik Marijinega rojstva. Od tam smo se spustili do cerkve Marije Angelske in imeli sv. mašo v eni od čudovitih kapel. V času življenja sv. Frančiška je bila tam cerkva Porcijunkula, poleg nje so postavili kapelico Transito na mestu, kjer je umrl sv. Frančišek. Sedaj je oboje sredi ogromne bazilike. Zgrajena je bila med 1569 in 1679, poškodovana v silovitem potresu 1832 in nato obnovljena med 1836 in 1840. Dan smo zaključili z večerjo v Casa Leonori, kjer smo tudi prenočili.

Deveti dan je bil namenjen obisku bazilike sv. Frančiška in njegovega groba. Tja so ga prepeljali leta 1230. Do leta 1818 je bila grobnica skrita. Ogledali smo si tudi rojstno hišo sv. Frančiška (prostor, kamor ga je oče zaprl), tam je sedaj cerkev. Nato smo odšli v cerkev Santa Maria Maggiore, kjer je pokopan Carlo Acutis (svetnik v kavbojkah in teniskah) in cerkev sv. Klare in samostan

(v času Frančiška je bila to cerkev sv. Jurija in tam je bil pokopan). Ta dan smo imeli sv. mašo v eni od kapel bazilike sv. Frančiška.

Zvečer smo naložili kolesa na prikolico, zjutraj pa še prtljago v avtomobil, ki ga je Rudi s svojo ekipo odpeljal. Po sv. maši v kapeli bivšega doma duhovnih vaj smo odšli na železniško postajo in se odpeljali proti domu. Prestopili smo dvakrat, da smo prišli do Gorice, tam v nalivu s taksiji do postaje v Novi Gorici in z vlakom do Bled-Jezero, nadomestnim prevozom do Jesenic, od tam spet z vlakom in v poznih urah prišli v Ljubljano.

Naša pot je bila vse dni kolesarjenja obsijana s soncem, začinjena z vztrajnostjo, potrpežljivostjo, medsebojno pomočjo, dobro voljo in prijateljstvom. Z vsakodnevnim sv. mašo in patrovim blagoslovom smo izprosili varno pot, ki se je končala, hvala Bogu, brez nezgod.

Potopis romanja po Črni Gori in Albaniji

1. dan:

Naše romanje smo začeli 14. 9. v Ljubljani. Ob šestih smo se z avtobusom odpravili na dolgo pot skozi Liko in prečkali mejo med Hrvaško ter Bosno in Hercegovino. Naš prvi romarski cilj je bil znano romarsko središče Međugorje, kjer smo se udeležili molitve in svete maše. Sledila je večerja in prosti čas.

2. dan:

Zgodaj zjutraj smo hitro pojedli zajtrk, saj je sledila nova dolga vožnja z avtobusom. Naš naslednji cilj je bila Črna gora. Pred tem smo lahko skozi okna opazovali prelepo pokrajino Bosne in Hercegovine. Peljali smo se mimo več krajev, med njimi je bila tudi Biljača. V Črni gori smo se najprej ustavili v kraju Kotor, kjer smo občudovali morje. Bilo je tako toplo, da smo pozabili, da je poletje že mimo. V Kotorju smo si ogledali stolno cerkev svetega Tripuna oz. Tripuna, se povzpeli na cerkveni

balkon in si ogledali muzejsko zbirko predmetov svetega Tripuna in drugih starih cerkvenih predmetov, ki jih hranijo v stolnici. V Kotorju smo imeli tudi sv. mašo. Sledila je vožnja do Podgorice, glavnega mesta Črne gore, kjer smo imeli večerjo. Med večerjo nas je obiskala tudi slovenska veleposlanica Bernarda Gradišnik, ki je odgovorila na nekatera naša vprašanja o Črni gori in veleposlaniški službi.

3. dan:

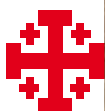
Po zajtrku smo se z romarji odpravili proti našemu novemu cilju, Albaniji. Pridružil se nam je salezijanec don Nosh Gjollaj, ki deluje v salezijanskem samosta-

nu v Podgorici. Don Gjollaj je član albanske skupnosti v Črni gori. Po prehodu meje smo se najprej vozili mimo mesta Skadar. Naš naslednji cilj pa je bilo mesto Laç, kjer se nahaja pomembno romarsko središče sv. Antona Padovanskega. To svetišče ima za seboj zelo bogato zgodovino, a najbolj ključen trenutek se je zgodil v 70. letih prejšnjega stoletja, ko so albanske oblasti poskušale svetišče porušiti. Miniranje je bilo sicer uspešno, toda med postopkom je ogromno udeleženih vojakov izgubilo življenje oz. postalo paraliziranih. Svetišče danes zopet stoji in tam smo imeli tudi sv. mašo. Obiskal nas je slovenski veleposlanik v Albaniji mag. Jakob Štunf z ženo. Po maši smo se lahko z njim tudi pogovorili. Odgovarjal je na naša vprašanja in nam pojasnil, kako izgleda življenje v Albaniji. Sledila je pot nazaj v Podgorico, kjer smo se ustavili v salezijanskem samostanu in si ga ogledali. Nazadnje smo imeli večerjo v hotelu.

4. dan:

Predzadnji dan našega romanja je bil za nas zadnji dan v Črni gori. Kot zadnjo destinacijo tam smo si ogledali nekdanjo prestolnico Cetinje. Najprej smo si ogledali galerijo, ki hrani zelo priznane umetnine. Njen največji zaklad pa je Filermoška

Mati Božja. Gre za izjemno pomembno svetinjo, ki prikazuje Devico Marijo, glavno zavetnico Malteškega viteškega reda. Ime je dobila po kraju Filermos na otoku Rodos, kjer je bila stoletja shranjena in čiščena. Skozi zgodovino je predstavljala največji zaklad malteškega viteškega reda. Najprej so jo imeli shranjeno na grškem otoku Rodosu, toda leta 1522 je otok padel, zato so jo vitezi odnesli na Malto. Tam je ikona domovala vse do prihoda Napoleona, ki je Malto zavzel. Umikajoči vitezi so ikono rešili in se z njo zatekli v Rusijo, kjer jih je sprejel ruski car. Leta 1917 je v Rusiji izbruhnila oktobrska revolucija in ikona je tako potovala po Evropi, dokler ni prišla v roke srbskemu kralju Aleksandru Karađorđeviću v Beograd. Po izbruhu druge svetovne vojne je bila skrita na ozemlju današnje Črne gore v samostanu Ostrog. Ponovno odkrita je bila šele leta 1993.

Po ogledu galerije smo se sprehodili še do cerkve sv. Antona Padovanskega, ki pa je povezana tudi s Slovenijo. V času komunistične oblasti se je tja namreč zatekla skupina redovnic iz Slovenije, ki jih je takratna oblast izgnala. Imeli smo srečo, da smo z zadnjo še živečo predstavnico te skupine tudi srečali in z njo govorili. V cerkvi smo imeli tudi sv. mašo. Po tem je sledila pot proti domu. Peljali smo se do mesta Boka in se tam vkrcali na trajekt, ki nas je peljal čez kotorski zaliv. Sledila je dolga vožnja po Dalmaciji. Videli smo mesto Dubrovnik in še druge kraje. Ustavili smo se v mestu Sinj, kjer smo v hotelu prenočili.

5. dan:

Zadnji dan smo jutro najprej porabili za sprehod po mestu. Šli smo do cerkve Gos-

pe Sinjske, kjer smo imeli tudi sveto mašo. Tam smo videli podobo Gospe Sinjske, ki ima za prebivalce Sinja poseben pomen, saj naj bi po legendi Sinj okoli leta 1715 prizadel zelo hud napad Turkov. Meščani so se umaknili v trdnjavo, Turki pa so jih noč in dan oblegali. Obupani prebivalci Sinja so se zatekli k molitvi in na predvečer praznika Marijinega vnebovzeta naj bi se na obzidju prikazala skrivnostna ženska v močni svetlobi. Naslednji dan je po legendi Turke zajela panika, prizadela pa jih je tudi bolezen, zato so se umaknili. Sinjčani zmago in zaščito mesta še danes pripisujejo čudežu in častijo Gospo Sinjsko.

Po hitrem ogledu mesta smo se vkrcali na avtobus, sledila je dolga pot proti domu, kamor smo prišli proti večeru.

Žiga Rus

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
 Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
 Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Nakupovalna torba iz starega dežnika

Danes vam bom povedala zgodbo o dežniku in torbi. In o mali Mojci, ki je nekega dne prijokala iz šole in potožila mami, da je zlomila dežnik. Pričakovala je, da jo bo mama okregala, mama pa je veselo zaploskala in dejala: »O, fino, bom lahko naredila novo torbo. Stara se mi je že strgala.« Mojca jo je začudeno pogledala: »Torbo? Iz polomljenega dežnika? Si prepričana?« »Točno, Mojca, pridi, ti bom pokazala, kako naredim iz zlomljenega dežnika lično nakupovalno torbo.

Dežnik razdremo. Blago operemo, ostanek vržemo v smeti ali ga nesemo dežnikarici, ki uporabi dele. Blago razrežemo po šivih. Običajno dobimo 8 trikotnikov

4 ali 6 trikotnikov sestavimo v romb, tukaj naj bo trikotnik s trakcem za zapiranje dežnika z ježkom, ki nam bo služil za zapenjanje torbe. obrnjen naj bo na zunanjo stran (odvisno, kako veliko torbo želimo; 4 trikotniki za manjšo, 6 za večjo), sešijemo (jaz šivam z overlock strojem, lahko tudi z navadnim šivom, pametno je narediti dvojne)

2 trikotnika posebej sestavimo v romb, sešijemo

Manjši romb razrežemo na 3 dele in jih sešijemo v trak

Trak sešijemo po dolgi stranici - ni potrebno, da smo zelo natančni, ker se blago uleže po svoje

Odrežemo neenaka vogala in trak prerežemo na pol

Vsako polovico obrnemo z varnostno zaponko. Tako imamo pripravljena oba ročaja

Večji romb sešijemo, da dobimo valj
Bolj neenakomerno stranico pošijemo v dno torbe. Jaz zraven overlocka uporabim še dodatni navadni šiv. Smiselno je, da je trakec z ježkom na zgornjem delu torbe, da nam ne visi na tla

Na enakomerno razdaljo na zgornjem delu torbe (ki ga po potrebi najprej zarobimo) prišijemo oba ročaja

Torbo zložimo in povežemo s trakcem In ko jo potrebujemo, je pri roki

»Vidiš, Mojca, iz polomljenega dežnika je nastala lična torba. V njej lahko prenašamo kužka ali pa reči iz trgovine.«

Drage mame, ne jezite se, če bodo otroci polomili dežnik. Tudi iz polomljenega se da narediti nekaj lepega in koristnega.

Dežnik je razdrla in sešila torbo
Veronika Plestenjak

Nagradna dopolnjevanke

S pomočjo opisov poiščite 11 besed in jih vpišite v desni stolpec. Nato jim v levem stolpcu dodajte črko, da dobite besede novega pomena (na primer K+URNIK, M+LEKARNA, Š+MINKA, T+ROBEC). Opisi teh so podani v pomešanem vrstnem redu. Dodane črke sestavljajo rešitev tokratne uganke.

1. kdor se ukvarja z lovom,
2. oštevanje, ugotavljanje, očitane napak, pomanjkljivosti,
3. lahko hlapljiva in vnetljiva tekočina, ki se uporablja zlasti kot narkotik ali topilo,
4. kulturna rastlina z modrimi cveti, ki se goji zaradi vlaken in zaradi semena,
5. pomanjševalnica imena Kajnove in Abelove matere,
6. manjša zver z značilnim šopom daljših dlak na koncu ušes,
7. igralna karta z enim znakom na sredi, po navadi z najvišjo vrednostjo,
8. strjen material, ki je pri varjenju zmešan ali staljen,
9. kovinski ali lesen drog, na katerem je kolo,
10. npravoslovje, nauk o morali,
11. naprava za dvigovanje in premikanje bremen, žerjav.

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	

leva roka – različno visoka naprava, ki se postavi okrog zemljišča oziroma prostora zaradi preprečevanja prehoda – naprej štrleči del obraza z odprtina za vohanje – neomejeno trajanje, četrta dimenzija – Ober, pripadnik Hunom sorodnega nomadskega ljudstva – polet, vnema – televizijski zaslon – tuberkuloza, sušica, nalezljiva bolezen pljuč – vrtna rastlina s suličastimi listi in velikimi raznobarvnimi cveti (tudi sprednji, barvasti del žilnice za rožnico) – zaradi razlik v zračnem pritisku ali temperaturi premikajoči se zrak – zadržana plavajoča priprava za signalizacijo ali za privezovanje manjših plovil

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

ČLOVEKOVA OPOROKA JE OGLEDALO NJEGOVEGA ŽIVLJENJA!

Na uredništvo ste tokrat poslali 29 pravih odgovorov. Bodite pozorni na spremembo lokacije uredništva! Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: Peter Pavel Cvirn, Cesta na Ruppo 27, SI-4000 Kranj
2. nagrada: Helena Lovrenčak, Kogojeva ul. 4, SI-1000 Ljubljana
3. nagrada: Tinica Horvat, Videm pri Ptuj 66, SI-2284 Videm pri Ptuj

Rešitve pošljite na **NOVI NASLOV** uredništva Brata Franciška (Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana) do 10. decembra 2026. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Kenan B. Osborne OFM: Franciškansko intelektualno izročilo
2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;
3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

NAPOVEDNIK

Ob 800-letnici smrti sv. Frančiška FRANČIŠKOVI IN KLARINI VIRI

Prvič v slovenskem jeziku izhaja obsežen izbor temeljnih besedil – na več kot 1500 straneh –, ki pričujejo o življenju, duhovnosti in izročilu sv. Frančiška Asiškega in sv. Klare Asiške ter njunih prvih bratov in sester:

- ✎ spisi in biografije sv. Frančiška Asiškega;
- ✎ najstarejša zgodovinska pričevanja o sv. Frančišku in prvih bratih;
- ✎ spisi in biografije sv. Klare Asiške;
- ✎ ključna besedila za Frančiškov svetni red (FSR).

Več kot dvajset vrhunskih slovenskih prevajalcev je besedila prevedlo iz latinskih in italijanskih izvirnikov, opremljena pa so z uvodnimi pojasnili in opombami.

Urednika: br. Miran Špelič OFM,

br. Jan Dominik Bogataj OFM

Format: 165 mm × 235 mm

Vezava: trda

Število strani: ok. 1500

Založba: Celjska Mohorjeva družba

Izid: maj 2027

Nepogrešljiva knjiga za člane Frančiškove družine in vse, ki želijo spoznati izvor frančiškove duhovnosti v jubilejnem letu svetega Frančiška.

Odkrijte besede, ki že osem stoletij navdihujejo življenje po evangeliju v duhu preprostosti, bratstva in miru.

